

at udtale mig om en Grundsætning, som er nedlagt i dette Lovforslags § 6. Jeg veed, at der er henvisst til en tidligere Lov, i Følge hvilken der fordres Indfødsret for Medlemmerne af Bestyrelser, saavel som for de Embeds- og Bestillingsmænd, der skulde have Noget at gjøre ved de nævnte Baner og Dampfærger. Den Lov, hvorved dette sidst er blevet fastslaaet, og som den ærede Minister har henvisst til, er Loven af 25de Marts 1872 om den lollandste Jernvei. Jeg tror ogsaa, at der er Grund til at tage et saadant Hensyn overfor den nævnte Jernvei, men jeg finder, at Sagen stiller sig noget anderledes overfor de Arbejder, hvorom der her handles. Det er jo bekendt, at vi stille os noget anderledes overfor Sverig-Norge end overfor Andre. Allerede i den grundlovgivende Rigsforsamling blev det udtalt, at Svenske og Normænd maatte have en nærmere Afgang til Indfødsret; saaledes udtalte Grundtvig den 18de Mai 1849, at, dersom Nogen vilde stille et Forslag om, at vore nordiske Frænder fik en fortrinlig Afgang til Indfødsret, han da med Glæde skulde stemme derfor. Disse Grunde tror jeg siden den Tid have vundet i Kraft, og ved Meddelelse af Indfødsret tage vi jo saadanne særlige Hensyn. I Loven af 9de Februar 1866 om den Krabthekke Jernbane staar der vel, at Embeds- og Bestillingsmænd skulde være indfødte, men der var tilføjet, at Undtagelser kunde ske med Indenrigsministerens udtrykkelige Samtykke. Et saadant Tillæg blev derimod ikke optaget i Loven om den lolland-falsterke Jernbane. Jeg tror ikke desmindre, at vi vilde kunne tilføie en saadan Bestemmelse i det foreliggende Lovudkast, og min Grund derfor er, foruden hvad jeg allerede har fremsført, at vi have en Lov af 19de Februar 1861 om svenske Dommers Guldbyrkelse i Danmark, og jeg tror derfor ikke, at det fra tydfst Side kan opfattes som en Fornærmelse eller, hvad det skulde være, om vi toge et andet Hensyn lige overfor Sverig end for Lydsland. Der er desuden en anden Betragtning, som gør sig gjældende for mig, hvorfor jeg tror, vi skulde tilføie en saadan Bestemmelse. Jeg tænker mig Muligheden af, at Sverig, hvis vi lade det staa, som staar i Lovforslaget, ligesom kunde øve en Gjengæld mod os, som vilde være mindre behagelig. Jeg skal begrunde dette nærmere. Jeg forudsætter, at den første af disse Linier, som er foreslaaet her, bliver til Virkelighed, at vi faae en Dampfærgforbindelse mellem Dragør paa Amager til Lindhamn Syd for Malmø. Jeg skal indskyde den Bemærkning at Stedet — det tør jeg paastaar med temmelig Visshed — ikke hedder „Lindhavn“, men „Lindhavn“ og staves ligesom første Del af Limfjorden. Hvis vi faae en saadan Forbindelse over Dragør og en Jernbane fra Malmø til Ystad, kunde jeg tænke mig Muligheden af, at man kunde ønske at føre den danske Post til Bornholm ad denne Vej og at lade Posten ledsage af Danske,

men hvis man lader Bestemmelsen i § 6 staa uden Tilføielse, kunde det være, at Sverig vilde gjøre Vanskeligheder ved at lade Posten ledsage af Danske. Det var dette, jeg nærmest vilde bemærke. Jeg skal for Fuldstændigheds Skyld gjøre en Bemærkning, som vanskelig vil kunne gjøres ved anden Behandling; det er ved Hensyn til Lovens Titel, som ikke er aldeles korrekt. Der staar „Dampfærgforbindelser mellem Sjælland og Sverig“, men Dragør ligger, som bekendt, paa Amager, og jeg synes i alt Fald ikke, at det er rigtigt at sætte „Sjælland og Sverig“, det vilde være rigtigere at sætte „Sjælland og Skane“; det er en Dampfærgforbindelse mellem Øresundets Kyster. Jeg skal slutte med at ønske, at disse Forbindelser, saa vidt muligt, maa blive udførte i Virkeligheden.

Da ellers Ingen ønskede at udtale sig, sættes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 68 Stemmer.

Læren: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til Finantsudvalget. Det kunde maaske synes flere ærede Medlemmer besynderligt, at et Lovforslag som dette, der egentligt ikke indeholder noget Finantsielt, skulde henvises til Finantsudvalget; men da det er min Agt at stille samme Forslag ved det Lovforslag, der senere vil komme til Forhandling her, om Anlægget af en fast Bro over Limfjorden, og da man ved at gennemlæse Motiverne til dette Lovforslag vil se, at der er en indre Forbindelse mellem disse to Sager, har jeg troet, at de bør behandles samlede. Jeg tillader mig altsaa at foreslaa at henviser Sagen til Finantsudvalget.

Frederiksen: For mit Bedkommende fra-raader jeg, at denne Sag henvises til Finantsudvalget. Jeg ser ikke, at den har nogen finantsiel Betydning; der er jo ikke Spørgsmaal om nogen Pengebevilling, saa at jeg ikke er i Stand til at indse, hvilken nærmere Forhandling der skulde finde Sted om den i Finantsudvalget. Jeg har ikke troet, at det i det Hele var nødvendigt at undertæste denne Sag en Udvalgsbehandling; det forekommer mig at være en yderst simpel Sag, at Ministeren giver Jolk, som ikke forlange Noget af Statskassen, Koncession paa det Slags Anlæg, som aabenbart maa anses for at være almennyttige. Men hvis man skulde beslutte Medfattelsen af et Udvalg i denne Sag, hvilket jeg skal afvente, vil jeg anse et særligt Udvalg af 5 Medlemmer for det bedste. Foreløbig stiller jeg ikke dette Forslag, idet jeg som sagt væsentlig vil anbefale ikke at henviser Sagen til Udvalg. Jeg tror, at der kunde være forskellige Ændringer at foretage i Lovforslaget, men de forekommer mig af den Betskaffenhed, at de ikke ville gjøre Krav paa